

แบบฟอร์มการเขียนแบบถอดประสบการณ์การเรียนรู้ ปีการศึกษา 2563
ด้านประเด็นประเด็นความรู้การสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ชื่อ-สกุล ผู้เล่าเรื่อง ปาณิธร อยู่ประเสริฐ คณะวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต
2. ชื่อ-สกุล ผู้บันทึก ปาณิธร อยู่ประเสริฐ คณะวิทยาลัย/สถาบัน/หน่วยงาน วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต
3. บทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้เล่าเรื่อง

อาจารย์ประจำสาขาการแสดงขับร้อง

4. เรื่องที่เล่า

ภาษาอังกฤษ ในวิชาบทเพลงร้องและการออกเสียง (Diction)

5. ความเป็นมาของเรื่องที่เล่า

วิชาบทเพลงร้องและการออกเสียง (Diction) เป็นวิชาที่เน้นให้นักศึกษาในภาควิชาขับร้องสามารถอ่านสัญลักษณ์ International Phonetics Alphabet (IPA) และนำไปใช้ออกเสียงภาษาต่าง ๆ ให้มีสำเนียงการพูดและการร้องเพลงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด

ที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต ได้มีการแบ่งภาควิชาขับร้องออกเป็น 3 สาขา คือ 1. สาขาขับร้องแจ๊ส 2. สาขาขับร้องละครเพลง และ 3. สาขาขับร้องคลาสสิก โดยนักศึกษาเอกขับร้องเพลงแจ๊สต้องสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง โดยอ้างอิงภาษาอังกฤษจากสำเนียงอเมริกันเป็นหลัก เนื่องจากเพลงแจ๊สมีต้นกำเนิดมาจากประเทศอเมริกา ส่วนนักศึกษาเอกขับร้องละครเพลงต้องสามารถแยกแยะสำเนียงอังกฤษและอเมริกันออกจากกันได้ และสาขาสุดท้าย เอกขับร้องคลาสสิก นักศึกษาต้องเรียนการออกเสียง 5 ภาษา คือ ลาติน อิตาลี ฝรั่งเศส เยอรมัน และอังกฤษ ซึ่งแต่ละภาษาแม้จะมีรูปคำ หรือรากศัพท์บางอย่างคล้ายกัน แต่ในเรื่องของการออกเสียงนั้น ทั้ง อิตาลี ฝรั่งเศส เยอรมัน และ อังกฤษมีเอกลักษณ์ของการออกเสียงที่ต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งจากลักษณะการออกเสียงที่แตกต่างกันนี้ มีผลต่อเพลงร้องอย่างมากทั้งในแง่ท่วงทำนอง และเทคนิคการร้อง

6. ความรู้เดิม (วิธีการ/ขั้นตอน หรือกระบวนการที่ทำให้งานนั้นประสบความสำเร็จ เทคนิค หรือกลยุทธ์ที่ใช้) ได้นำมาปรับใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างไรในกระบวนการดำเนินงาน ผู้มีส่วนร่วม อุปสรรคหรือปัญหาในการทำงาน และแนวทางการแก้ไข

ในด้านการร้องหรือพูดภาษาต่างประเทศทางยุโรปและอเมริกานั้นมีการวางตำแหน่งเสียงที่ต่างจากคนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นอย่างมาก ในการร้องเพลงสากลจะมีศัพท์ที่เรียกว่า imposto คือการวางเสียงไว้ในช่องไซนัส และในการร้องเพลงสากลจะต้อง point เสียงไว้ที่ตำแหน่งกลางดั่งจุมุก (ในช่วงเสียงต่ำถึงเสียงกลาง) ซึ่งสิ่งนี้ไม่มีในภูมิภาคนี้ ถ้านักเรียนสามารถวางเสียงไว้ในตำแหน่งนี้ได้ การออกเสียง consonants หรือพยัญชนะต่าง ๆ จะสามารถทำได้ง่ายขึ้น เนื่องจากการสั่นไหวของช่องเสียงไม่ถูกขัด

จากประสบการณ์ที่สอนมาพบว่าการที่นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษไม่ได้ครบ เนื่องจากการ drop ของช่อง imposto นี้ ถ้านักศึกษาสามารถยกโพรงนี้วางไว้ที่เดิมตลอดแนวตั้งแต่พยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดได้ นักศึกษาจะสามารถ enunciate คำได้อย่างง่ายดาย เนื่องจาก flow ของเสียงไม่โดน interrupted

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่พบคือ ลิ้นขี้เกียจ (lazy tongue) ในภาษาไทย เวลาพูดจะวางลิ้นบนขากรรไกรและขยับขากรรไกรเพื่อใส่พยัญชนะ แต่ในภาษาอังกฤษนั้นจะ drop jaw ตลอดเวลาที่ออกเสียงพูด และลิ้นเป็นอิสระออกจากขากรรไกรเมื่อต้องการออกเสียงพยัญชนะ สรุปลิ้น ๆ ง่าย ๆ คือ ภาษาไทยขยับขากรรไกรไม่ขยับลิ้น ส่วน

ภาษาอังกฤษขยับลิ้นไม่ขยับขากรรไกร (นอกจากบางพยัญชนะ เช่นตัว s) วิธีแก้คือให้นักศึกษาส่องกระจกพูด เทียบ การขยับของขากรรไกรกับเจ้าของภาษา

7. ผลลัพธ์หรือความสำเร็จที่เกิดขึ้น และความรู้ใหม่ที่ผู้เล่าเรื่องที่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ดังกล่าว

เมื่อนักเรียนสามารถวางเสียงไว้ในตำแหน่ง imposto ได้ พบว่าการร้องเพลงจะพัฒนาขึ้นแบบก้าวกระโดด แม้แต่ช่วงเสียงยังกว้างสูงขึ้นไปได้อีก 1 octave เป็นอย่างน้อย ซึ่งก็เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่ผู้สอนเป็นอย่างมากเช่นกัน